

Sygn. akt **II C 393/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Renata Kopala

Protokolant: Jolanta Bober

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 maja 2014r. w R.

sprawy z powództw **G. B., J. B. i małoletniego Ł. B. działającego przez matkę G. B.**

przeciwko **(...) S.A. z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. z powództwa G. B. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę:

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2013 roku,
- 2) w pozostałej części powództwo oddala;
- 3) odstępuje od obciążania powódki kosztami sądowymi;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach, Ośrodka (...) w R. kwotę 2500 zł (dwa tysiące pięćset złotych zero groszy) tytułem części kosztów sądowych;
- 5) koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi,

II. z powództwa małoletniego Ł. B. działającego przez matkę G. B. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę:

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2013 roku,
- 2) w pozostałej części powództwo oddala;
- 3) odstępuje od obciążania powódki kosztami sądowymi;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach, Ośrodka (...) w R. kwotę 1500 zł (jeden tysiąc pięćset złotych zero groszy) tytułem części kosztów sądowych;
- 5) koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi,

III. z powództwa J. B. przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zapłatę:

- 1) zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 50.000 zł (pięćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 29 kwietnia 2013 roku,

- 2) w pozostałej części powództwo oddala;
- 3) odstępuje od obciążania powódki kosztami sądowymi;
- 4) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach, Ośrodka (...) w R. kwotę 2500 zł (dwa tysiące pięćset złotych zero groszy) tytułem części kosztów sądowych;
- 5) koszty zastępstwa procesowego między stronami wzajemnie znosi.

Sędzia:

Sygn. akt II C 393/13

UZASADNIENIE

Powódka G. B. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 100.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 kwietnia 2013 roku tytułem zadośćuczynienia za śmierć męża N. B. zgodnie z art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7200 zł wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł .

Małoletni Ł. B. reprezentowany przez matkę G. B. wnosił o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w W. kwoty 80.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 kwietnia 2013 roku tytułem zadośćuczynienia za śmierć ojca N. B. oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7200 zł wraz z opłatą od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł .

Kwoty 100.000 wraz z ustawowymi odsetkami od 12 kwietnia 2013 roku od wyżej wskazanego pozwanego oraz zasądzenie kosztów postępowania sądowego w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7217 zł domagała się również w odrębnym procesie pełnoletnia córka N. J. B..

Ponieważ powodowie dochodzili zadośćuczynienia w oparciu o te same przesłanki związane ze śmiercią męża i ojca w wypadku komunikacyjnym Sąd po myśli art. 219 kpc połączył te sprawy w celu ich łącznego rozpoznania, bowiem są pozostawały ze sobą w związku i mogły być objęte jednym pozwem.

Uzasadniając powództwa powodowie podnosili, że w dniu 25.03.2004 roku mąż G. B. i ojciec Ł. i J. rodzeństwa B. poniósł śmierć w wypadku komunikacyjnym wraz z podróżującym z nim bratem R. B.. Byli oni pasażerami samochodu marki O. (...). Kierowca tego samochodu stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na przeciwny pas ruchu, gdzie zderzył się z jadącym z naprzeciwka samochodem marki F. (...), a następnie O. zjechał do rowu i wywrócił na dach. G. B. podkreślała, że między nią a zmarłym mężem istniała silna więź rodzinna, powódka bardzo kochała męża , na pomoc i wsparcie którego zawsze mogła liczyć. Jego śmierć była najbardziej dramatycznym momentem w jej życiu i nie może sobie z tym poradzić i pogodzić się z jego śmiercią.

J. B. wskazywała , że ojca straciła w wieku 9 lat i była to dla małej dziewczynki straszna i niezrozumiała strata. Lubiała z ojcem spędzać czas, był dla niej autorytetem, dogadywała się z nim lepiej niż z matką.

Małoletni powód Ł. B. w chwili wypadku miał niecałe dwa latka. Dorastał bez ojca, którego jako chłopcu brakowało coraz bardziej, nie mógł czerpać wzoru z ojca i tęsknił za nim.

Żądanie odsetek powodowie oparli o art. 481 kpc wskazując, że decyzja odmowna pozwanego ubezpieczyciela miała miejsce 11 kwietnia 2013 roku zatem odsetki należą się od dnia następnego po zakończeniu procesu likwidacji szkody. Powodowie domagali się zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnego wynagrodzenia wskazując , że uzasadnia to zawilość sprawy oraz nakład pracy pełnomocnika powodów.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa, zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że łączyła go z W. Z. – kierującym pojazdem marki O. (...) – umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Wskazał, że powodowie po upływie 8 lat od zdarzenia zgłosili pozwanemu roszczenia o wypłatę zadośćuczynienia i pozwany w tym zakresie wydał decyzje odmowne. Przytoczył szereg orzeczeń i poglądów wskazujących, że osobom bliskim zmarłego, nie przysługują roszczenia odszkodowawcze na zasadach ogólnych, w szczególności likwidacji szkód niemajątkowych na podstawie art. 445 kc, 448 kc w zw. z art. 24 kc. Jego zdaniem w dacie zdarzenia nie istniała podstawa prawna umożliwiająca przyznanie zadośćuczynienia członkom rodziny zmarłego. Możliwość taka otworzyła się dopiero po zmianie przepisów kodeksu cywilnego a w szczególności po wprowadzeniu art. 446§4 kc ustawą z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych ustaw, który to przepis obowiązuje od 03 sierpnia 2008 roku,

a przepisy przejściowe i wprowadzające nie przewidują możliwości stosowania przywołanego przepisu do zdarzeń, które nastąpiły przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Jednocześnie w ocenie pozwanego należy odróżnić samą odpowiedzialność cywilną sprawcy oraz odpowiedzialność gwarancyjną ubezpieczyciela z umowy ubezpieczenia. Odpowiedzialność ubezpieczyciela istnieje bowiem jedynie w granicach wyznaczonych przez warunki umowy ubezpieczenia, a zakres ubezpieczenia został określony zasadniczo w art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Pozwany wskazał, że stosownie do treści tego przepisu ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty świadczenia jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za szkodę wyrządzoną w związku z ruchem pojazdu, której następstwem jest m.in. śmierć. Pozwany wskazał, że jest to przepis szczególny do art. 23 kc. Z kolei ubezpieczyciel nie jest zobowiązany do kompensowania wszystkich następstw czynu posiadacza pojazdu w ramach komunikacyjnego, obowiązkowego ubezpieczenia OC. Zatem nawet przy wykazaniu naruszenia dobra osobistego powodów przejawiającego się w zerwaniu więzi rodzinnych, skoro naruszenie takiego dobra nie zostało wykazane w art. 34 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (a jest to katalog zamknięty), nie może uzasadniać roszczenia o zadośćuczynienie na podstawie art. 448 w zw. z art. 24 kc.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 marca 2004 roku kierujący samochodem marki O. (...) – W. Z. – stracił panowanie nad pojazdem, w wyniku czego zjechał na przeciwny pas ruchu i zderzył się z jadącym z naprzeciwka samochodem marki F. (...), następnie zjechał do przydrożnego rowu i wyrócił na dach. W wyniku wypadku śmierć na miejscu ponieśli, pasażerowie O. – R. B. i N. B.. Wyrokiem z dnia 18.10.2004 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał W. Z. winnym popełnienia czynu opisanego w art. 177 § 1 i 2 kk.

Dowód: wyrok karny z dnia 18 października 2004 r, sygn. akt III K 610/04 umieszczony w aktach szkodowych, notatka urzędowa z wypadku –k. 56-55 akt.

N. B. był mężem G. B. i ojcem J. B. urodzonej (...) i Ł. B. urodzonego (...). (fakt bezsporny)

. Wcześniej w roku 2006 powodowie domagali się odszkodowania i renty w postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym w Raciborzu pod sygn. IC 86/06 i na mocy ugody sądowej w tym postępowaniu otrzymali : G. B. - 20.000 zł, J. B. 15.000 zł i Ł. B. 10.000 zł oraz rentę wyrównawczą, zaległą i bieżąca po 249,20 na rzecz dzieci i po 747,50 na rzecz żony zmarłego. (opinia prawna i informacja z dnia 05.11.2007 roku - w aktach szkodowych)

W dniu 29 marca 2013 roku powodowie wystąpili do pozwanego z żądaniami zapłaty kwot po 100.000 zł na rzecz G. B. i J. B. i 80.000 zł na rzecz małoletniego Ł. B. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego powstałego w wyniku śmierci męża i ojca. Pozwany na skutek zgłoszonego roszczenia podjął postępowanie likwidacyjne i w dniu 11 kwietnia 2013 roku wydał decyzje odmawiające przyznania powodom zadośćuczynienia uzasadniając je w sposób podobny jak w odpowiedzi na pozew.

Dowód: wezwanie z dnia 29 marca 2013 roku i pisma ubezpieczyciela skierowane do (...) Centrum (...) sp. z o.o w L. –reprezentującego powodów z dnia 11 kwietnia 2013 –w aktach szkody

N. i G. B. zawarli związek małżeński 26 września 1986 roku. Do śmierci N. B. byli prawie 18 lat małżeństwem. Po pięciu latach od zawarcia małżeństwa małżonkowi B. zamieszkiwali w samodzielnym domu, który wspólnie wybudowali, niedaleko rodziców powódki jak i rodziców zmarłego N. B.. Rodzina była ze sobą zżyta, małżonkowie byli zgodnym małżeństwem. Nie kłócili się, odnosili się do siebie z szacunkiem, wspólnie uczestniczyli w uroczystościach rodzinnych. Wychowywali troje dzieci w wieku 16, 9 i 2 lat. Często wspólnie z dziećmi wyjeżdżali na wycieczki, spacerować. N. B. pracował na kopalni, ich sytuacja materialna była dobra, mąż całą wypłatę oddawał żonie, wspólnie podejmowali decyzje finansowe. Dużo rzeczy w domu zmarły robił sam, był "złotą rączką". Również relacje ojca z dziećmi były bardzo dobre, często je przytulał, zajmował się nimi, czytał bajki, bawił się z nimi jak tylko miał czas. Potrafił opiekować się dziećmi czasie gdy żona w 2000 roku zdecydowała się na sześciotygodniową pracę dorywczą w Holandii. Po śmierci męża i ojca życie powodów zmieniło się diametralnie. J. w chwili śmierci ojca miała 9 lat, w dwa miesiące po wypadku szła do pierwszej komunii pytała się o ojca, nie mogła się pogodzić z tym, że ojciec nie będzie na jej komunii. Dzieci do tej pory często wspominają ojca, J. w drodze od szkoły przechodzi przez cmentarz obok grobu ojca, odczuwa jego brak. G. B. nie pracowała zawodowo, rodzina utrzymywała się z dochodów N. B.. Po śmierci męża powódka G. B. nie wyszła ponownie za mąż, sama wychowywała trojkę dzieci, i żyje tylko dla nich. Śmierć męża u G. B. wywołała ujemne przeżycia psychiczne związane z doświadczeniem żałoby po stracie bliskiej osoby. Korzystała z pomocy psychiatrycznej a dzieci korzystały z pomocy pediatrycznej. W chwili śmierci ojca małoletni Ł. miał dwa lata, zaczynał mówić i po śmierci ojca zamknął się, przestał mówić, nawet do dnia dzisiejszego posiada wahania nastrojów, nie chce pogodzić się z tym, że wychowywał się bez ojca.

Dowód: zeznania świadków U. S., W. S., powódki G. B. i J. B. złożone na rozprawie z dnia 26 marca 2014 roku .

Sąd zważył co następuje:

Roszczenia są usprawiedliwione co do zasady.

Bezspornym było, że kierujący pojazdem O. (...) W. Z. sprawca wypadku i pozwany zawarł umowę odpowiedzialności cywilnej. Ubezpieczyciel odpowiada zatem za szkodę związaną z ruchem tego pojazdu. Dokładny zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela wynika z ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z art. 23 ust. 1 posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu, zaś zgodnie z art. 13 ustawy odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem. Szeroko rozumiana odpowiedzialność odszkodowawcza, obejmuje również obowiązek zapłaty zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Ubezpieczyciel do wysokości sumy gwarancyjnej odpowiada więc jak sprawca. Zgodnie z art. 436 § 2 Kodeksu cywilnego, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody można żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych, a więc na zasadzie winy. W przypadku naruszenia dóbr osobistych, zastosowanie znajduje także art. 448 k.c., zgodnie z którym można ponadto żądać odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Możliwość domagania się zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z powodu naruszenia dóbr osobistych, jest odmienną instytucją od żądania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej, unormowanej w art. 446 § 4 k.c. Artykuł ten ma zastosowanie do zdarzeń, które zaistniały dopiero od dnia 3 sierpnia 2008 roku, jednak w przypadku zdarzeń powstałych przed tym dniem, nie ma żadnych przeszkód aby dochodzić zadośćuczynienia na innej podstawie prawnej, tj. art. 448 kc. w zw. z art. 24 kc.

Ponadto zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

W myśl art. 35 cyt. ustawy ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Zdaniem Sądu nie sposób podzielić poglądu strony pozwanej, iż umowa obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego (sprawcy wypadku) nie obejmuje odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych przez sprawcę wypadku (posiadacza pojazdu mechanicznego). Zgodnie z utrwalonym już stanowiskiem doktryny jak i orzecnictwem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w żadnym razie nie wyłącza możliwości dochodzenia zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych od ubezpieczyciela, gdyż jest to roszczenie pieniężne o charakterze majątkowym związane ze śmiercią osoby poszkodowanej. A więc roszczenie wypełnia dyspozycje przepisu art. 34 § 1 wymienionej ustawy. Takie stanowisko potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. o sygn. akt IV CK 307/09, który to w treści uzasadnienia stwierdził, że ubezpieczenie, odpowiedzialności cywilnej obejmuje również odpowiedzialność za naruszenie dobra osobistego w postaci utraty relacji z członkiem rodziny. Podobnie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 20.12.2012 r. sygn. akt III CZP 93/12 stwierdził, że „artykuł 34 ust. 1 ustawy z 22.5.2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w brzmieniu sprzed 11.2.2012 r. - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 kc”. Także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 23.01.2013 r. sygn. akt I ACa 916/12 uznał, że „nie można interpretować art. 34 ust. 1 tej ustawy w ten sposób, że odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę w postaci naruszenia dóbr osobistych osób najbliższych osoby zmarłej, wywołane śmiercią na skutek wypadku spowodowanego przez kierującego pojazdem mechanicznym, za którą on sam ponosi odpowiedzialność, byłaby wyłączona.”

Rodzina jest związkiem najbliższych osób, które łączy szczególna więź wynikająca najczęściej z pokrewieństwa i zawarcia małżeństwa, jest dobrem osobistym i podlega ochronie prawa na podstawie art. 23 i 24 kc. Katalog dóbr osobistych z art. 23 kc jest otwarty, a zatem może dotyczyć ochrony prawa do życia rodzinnego obejmującego istnienie różnego rodzaju więzi rodzinnych, które odgrywają bardzo doniosłą rolę.

W świetle zeznań świadków U. i W. Ś. i powódek G. i J. B. niewątpliwie między zmarłym N. B. a jego żoną G. B. i dziećmi J. i Ł. B. istniała silna więź rodzinna, która przejawiała się w szczególnie bliskich i serdecznych kontaktach, pomocy i wsparcia jakiego udzielał zmarły żonie oraz opieki, którą zapewniał dzieciom. Jego śmierć mocno godzi w życie rodzinne, w prawo do przeżywania uczuć wynikających z relacji pomiędzy dziećmi a ich rodzicami. oraz między małżonkami. Spowodowanie zatem śmierci osoby bliskiej powodowi stanowi naruszenie dóbr osobistych członków tej rodziny, a więc uzasadnia przyznaniem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc.

W ocenie Sądu żądanie powodów co do zasady jest usprawiedliwione ale co do wysokości zadośćuczynienia jest wygórowane. W świetle przyjętego orzecnictwa na wysokość zadośćuczynienia istotny mają wpływ wszelkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanej krzywdy a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanych. Jednocześnie podkreślić należy, iż zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 2007 r., sygn. I ACa 617/07; podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 kwietnia 2006 r., sygn I CSK 159/05 gdzie wyraził pogląd, że „przy ocenie, jaka suma jest odpowiednia tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, należy mieć na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem. Wprawdzie „zadośćuczynienie przewidziane w przepisach art. 24 k.c. i art. 448 k.c. ma charakter kompensacyjny i jego wysokość nie może być symboliczna lecz winna dla poszkodowanego przedstawiać wartość satysfakcjonującą i ekonomicznie odczuwalną ale z drugiej j strony, jego wysokość nie powinna być nadmierna w tym sensie, żeby stanowić mogła źródło wzbogacenia się poszkodowanego na tle dotychczasowego jego statusu materialnego.”

Sąd ustalając wysokość zadośćuczynienia kierował się relacjami jakie panowały pomiędzy małżonkami oraz między ojcem a dziećmi, ponadto wziął pod uwagę rodzaj naruszonych dóbr osobistych, intensywność negatywnych przeżyć psychicznych pokrzywdzonych ale również długi wpływ czasu od chwili śmierci N. B..

Twierdzenia pozwanego, że roszczenie powodów są bezzasadne, bowiem brak jest podstawy prawnej, mającej zastosowanie w stosunku do zdarzeń z daty powstania szkody, z której powódka wywodzi skutki prawne, nie zasługuje na uwzględnienie. Wprowadzenie bowiem art. 446 § 4 k.c. nie powinno być rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie może stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Stwierdzenie takie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca (zgodnie z wyborem ustawodawcy) o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c., rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, co prowadziłoby do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., sygn. akt IV CSK 307/09). Sąd Najwyższy również w wyroku z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt I CSK 621/10, stwierdził, że „najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. (wejście w życie art. 446 § 4 k.c.). Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło bowiem jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania.” Podobnie uznał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, zgodnie z którą Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Taki sam pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III CZP 76/10. Także Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 23.01.2013 r. sygn. akt I ACa 916/12 uznał, że „trudno różnicować krzywdę osoby bliskiej, w związku ze śmiercią członka rodziny, w zależności od tego czy zadośćuczynienie wypłacane przez ubezpieczyciela znajduje oparcie w art. 446 § 4 k.c., czy też w art. 448 k.c. Takie różnicowanie nie znajduje uzasadnienia.”

W niniejszej sprawie Sąd w pełni podziela powyższe stanowisko Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych. Dlatego też Sąd na zasadzie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc zasądził od pozwanego na rzecz powodów zadośćuczynienie w kwotach po 50 .000 zł. uznając, iż w pozostałym zakresie jest ono wygórowane.

Sąd orzekając o odsetkach wziął pod uwagę art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Ponieważ wniosek powodowie złożyli 29 marca 2013 roku należało przyjąć iż zwłoka ubezpieczyciela w wypłacie następuje po upływie wskazanego 30 dniowego terminu a więc z dniem 29 kwietnia 2013 roku pozwany pozostawał w zwłóce z świadczeniem. Od tej daty należą się powodom odsetki za opóźnienie, a żądanie odsetek z datą wcześniejszą jest w ocenie sądu nieuprawnione.

Sąd nie podzielił stanowiska pełnomocnika powodów co do skomplikowanego charakteru sprawy uzasadniającego ustalenie wynagrodzenie pełnomocnika w podwójnej stawce. Niniejsza sprawa nie była sprawą skomplikowana, w trakcie postępowania przeprowadzono jedynie dowód z zeznań świadków i stron a powodowie poza wskazaniem dokumentów w aktach szkodowych nie przedstawiali innych dowodów dokumentujących roszczenie. Sam fakt obszernych wywodów zawartych w pozwie, przywołujących orzecznictwo w zakresie zasadności roszczenia nie może stanowić o ponadnormatywnym nakładzie pracy pełnomocnika. Sąd ustalił wynagrodzenie pełnomocnika na poziomie 3600 zł jako stawka minimalna wynagrodzenia zgodnie z § 6 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc,. Powodowie wygrali spór w połowie, a ponieważ byli zwolnieni od kosztów sądowych Sąd zgodnie z art. 113 ust 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych obciążył

pozwanego połową opłat od pozwów. Co do kosztów zastępstwa procesowego zostały one zniesione między stronami zgodnie z dyspozycją art. 100 kpc.

Sędzia